

PETER THYSSEN EN ZIJN VROUW ANNEKE GENIETEN VAN HUN VAKANTIE IN HET ZUIDEN VAN FRANKRIJK

‘Hier wordt een mens honderd jaar’

Peter Thyssen (55) stond in ‘Daens’, de musical waarin hij de rol van Ponnet vertolkt, toen het coronavirus uitbrak en alles werd afgelast. Dat zorgde voor heel wat onzekerheid, want Peter zag ook nog andere projecten uitgesteld worden. Om die reden waren de acteur en zijn vrouw Anneke niet meteen van plan om deze zomer op reis te gaan, ook al omdat ze een half jaar geleden voor de eerste keer grootouders werden. Uiteindelijk besloten ze toch om enkele weken naar Frankrijk te trekken. ‘En gelukkig maar’, vertelt Peter vanuit zijn vakantiestek in het zuiden. ‘We hadden er blijkbaar meer nood aan dan we dachten.’

‘Normaal gezien wordt ‘Daens’ in september hervat’, zegt Peter. ‘De projecten die ik voor de Sven De Ridder Company doe, zoals ‘De Scouts Forever’, zijn allemaal tot volgend jaar uitgesteld. Laat ons hopen dat we op een dag weer zoals voorheen op de planken kunnen staan. (zucht) Het belangrijkste is natuurlijk dat we deze pandemie op een goede manier doorkomen, want laat ons eerlijk zijn: we zijn er nog lang niet vanaf.’

Heb je je de eerste maanden van deze coronacrisis nuttig kunnen bezighouden?

PETER THYSSEN: Zeker. Ik heb heel mijn kot geschilderd! Ons huis schilderen, dat stond al langer op het programma, maar het kwam er maar niet van. We zouden het in de paasvakantie gaan doen, mijn vrouw en ik, maar we zijn er door de omstandigheden maar wat vroeger aan begonnen. Net op tijd eigenlijk, we geraakten nog net aan onze verf. Kort nadat we begonnen waren met de werken

deden de doe-het-zelf-zaken hun deuren dicht. Ik heb ook mijn tuinhuis flink aangepakt. Dat was compleet vervallen, maar nu lijkt het wel een villa. (lacht)

Heb je op artistiek vlak iets kunnen doen?

Ik ben begonnen met schrijven aan enkele theaterprojecten. Als er één ding positief is aan deze pandemie dan is het dat het ‘t creatieve in de mens naar boven brengt. Natuurlijk heeft het coronavirus een serieuze impact op onze sector. Financieel is dat een ramp. Ik ben zelfstandige dus niet spelen, betekent geen geld. Ik kan dit wel enkele maanden overleven maar het mag toch niet al te lang duren. Ik geef dat grif toe: om die reden waren we eigenlijk niet van plan om deze zomer op verlof te gaan. Het zet een mens aan het denken en aan het rekenen.

Uiteindelijk treffen we jou nu toch in het zuiden van Frankrijk aan.

Inderdaad, door een samenloop van omstandigheden. Ik heb net de opnames van een nieuwe sketch-serie voor televisie achter

de rug en dat deed deugd. Opnieuw kunnen werken! Dat werken heeft me ook weer goesting in het leven gegeven. Niet dat ik depressief was of zo, maar op den duur waren alle dagen hetzelfde. En toen Anneke en ik hoorden dat enkele vrienden van ons in Frankrijk verbleven, hebben we besloten om hen te gaan vervoegen. In Cotignac zitten ze. We nemen zeker geen risico’s, we blijven in onze eigen kleine bubbel. Maar dat je ons nu treft in Olargues, in het departement Hérault, komt omdat een goede kennis ons had verzekerd dat we dit plaatsje zeker moesten aandoen. Olargues is een klein, middeleeuws dorpje met nog geen zeshonderd inwoners. De ligging is geweldig. En de plek waar we logeren, L’Ecole d’Olargues, een hotelletje uitgebaat door een Vlaams koppel, Kenneth en Stefanie, maakt de hele beleving nog geweldiger. Hetgeen die mensen hebben meegemaakt, is een heus filmscenario waard. Tja, dat is de acteur in me hé. Altijd blijven werken. Ik

zie altijd mogelijkheden. (lacht)

Vertel?

Kenneth, de eigenaar van L’Ecole d’Olargues, heeft enkele jaren geleden een zwaar herseninfarct gehad en moest op korte tijd vier operaties ondergaan. Hij moest alles opnieuw aanleren, zelfs praten. Hij is actief in de vastgoedwereld maar die gezondheidsproblemen hebben hem aan het denken gezet. Hij heeft toen beslist om zijn leven op een andere manier aan te pakken. Zo is hij in Frankrijk beland, waar hij deze zaak uit de grond heeft gestampt. Dit hotel is een oud schoolgebouw, een pensionaat eigenlijk, maar met zijn vrouw heeft hij er een ongelooflijk aangenaam hotel en restaurant van gemaakt. Ze

Zwemmen in Le Jaur.

Peter en Anneke met de uitbaters van het hotel, Kenneth en Stefanie.

Terwijl Peter aan yoga doet, houdt Anneke contact met het thuisfront.

moet ik er niet te veel reclame voor maken, want het is hier voorlopig bijzonder rustig. Geen massatoerisme.

Weet je wat me hier in al dat groen het meest fascineert? De kerkhoven. Die zijn grandioos. Overal zie je hoge graven, alsof het huisjes zijn. Zo wil ik later ook wel begraven worden. Later hé. Want ik word een eeuw oud. (knipoogt)

Verder vind je hier de mooiste dorpen ter wereld: Minerve, Castelnou, Montolieu, Saint-Guilhem-le-Désert... Het ene dorpje nog pittoresker dan het andere; alsof je een reis door de geschiedenis maakt. Na zo’n uitstap terug naar het hotel om wat te zwemmen in Le Jaur, de rivier die langs het hotel loopt... Zalig gewoon! Ik ben zeer blij dat we toch nog besloten hebben om op reis te gaan. Anneke en ik hadden er blijkbaar toch meer behoefte aan dan we op voorhand dachten. We komen hier volledig tot rust.

doen dit twee maanden per jaar, tijdens de zomer. En dan keren ze terug naar België. Het zicht vanop hun balkon hier is onbetaalbaar. In hun restaurant serveren ze voornamelijk veganistisch eten. Kenneth moest door zijn herseninfarct destijds noodgedwongen vegan gaan leven. Stefanie, die al vegetariër was, is hem daarin gevolgd en heeft zich gespecialiseerd in veganistisch koken. Het eten is overheerlijk!

En is de streek mooi?

Enorm. De natuur is hier prachtig. De hele Languedoc trouwens. Hier wordt een mens honderd jaar! Dit is misschien de meest onbekende streek van Frankrijk maar voor mij is het zeker een van de mooiste. Maar misschien

Julie zijn een half jaar geleden de trotse grootouders geworden van Millie. Haar moet je nu wel enkele weken missen.

Och, maar we Facetimen elke dag met onze dochter Julie en met Millie. We hebben net vernomen dat ze niet te goed doorslaapt ‘s nachts. Dat heeft met de overschakeling van borst- naar vaste voeding te maken, zeker? Maar

“Aanvankelijk zag ik ertegen op om opa te worden. Ik voelde me nog veel te jong

dat betert wel. Het gemis valt eigenlijk wel mee tijdens de vakantie. Door het uitbreken van de coronapandemie hebben we ze eerder al drie maanden moeten missen. Maar we hebben dat gemis al ruimschoots goedge maakt. Dat kind heeft al knuffels gekregen! (lacht)

Wat doet dat met een mens: opa worden?

Ik ga je heel eerlijk zeggen: in het begin zag ik ertegen op. Toen Julie ons vertelde dat we grootouders zouden worden, dacht ik meteen: ‘Nu al?’ Ik voelde me nog veel te jong om opa te zijn. In mijn hoofd ben ik nog maar 21. (lacht) En zo wil ik ook leven. Begrijp me niet verkeerd, ik was enorm blij voor ons Julie hé, maar het was toch even wennen. Maar nu? (trots)

Alle clichés die over het grootouderschap de ronde doen, kloppen. Je kan niet anders dan zo’n kindje verwennen, veel meer dan je ooit met je eigen kinderen hebt gedaan.

Het is een wonder. Anneke en ik zullen enorm blij zijn als we haar straks weer in onze armen kunnen nemen, maar eerst nog wat genieten!

Tekst: TB

Info:
www.ecoleolargues.com